

## ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου.

*(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).*

Δυστυχῶς ἐπειδὴ τὸ ὄργανον ἦτο πολὺ τέλειον, ὅλοι οἱ ἤχοι ἐμεγεθύνοντο, συνεχέοντο, παρετείνοντο, ὁ δὲ κ. Γαρδινόα ἠσάκισ προσήρμοζεν εἰς τὸ οὖς τὸν σωλῆνα ἤκουε μόνον τὸν συνεχῆ καὶ ἔρρυθμον κρότον ἐνὸς μεγάλου ὠρολογίου, τὰς κραυγὰς ψιττακοῦ προσδεδεμένου κάτω εἰς τὸ πέταυρόν του ἢ τὸν κκαβισμὸν ὄρνιθος ἀναζητούσης παραπεσόντα κόκκον. Αἱ φωναὶ ἐφθάνον μέχρι τῆς οἰκίας του ὡς συγκεχυμένοι βόμβος, ὡς ψίθυρος πλήθους, ἐξ οὗ ἀδύνατον εἶνε νὰ διακρίνη τις λέξιν. Εἶχον δαπανηθῆ ἐπὶ ματαίῳ τὰ ἐξόδα τῆς τοποθετήσεώς του. ἔκτοτε δὲ ἀπέκρυπτε τὸ θαυμασιὸν ἀκουστικὸν ὄργανον εἰς μίαν πτυχὴν τοῦ παραπετάσματος τῆς κλίνης του.

Νύκτα τινὰ ὁ γέρον ὅστις μόλις εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἀφυπνίσθη αἴφνης ὑπὸ τοῦ τριγμοῦ θύρας. Τὸ τοιοῦτον ἦτο ἔκτακτον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, διότι ὅλοι οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκοιμῶντο. Δὲν ἤκούετο ἄλλο τι εἰμῆ ἢ κρότος τῶν βηματικῶν τῶν φυλάκων κυνῶν περιφερομένων ἐπὶ τοῦ κήπου ἢ σταματώντων ὑπὸ δένδρον τι ἐνθα ἐφώλευε γλαυξ. Ἡ εὐκαιρία ἦτο ἐξαιρετος ὅπως χρησιμοποίησῃ τὸν ἀκουστικὸν του σωλῆνα. Προσεγγίσας αὐτὸν εἰς τὸ οὖς ὁ κ. Γαρδινόα ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ. Ὁ θύρῳχος ἐξηκολούθει ἠνεύχθη μία θύρα, ἔπειτα ἄλλη μία. Ὁ μοχλὸς τῆς πρὸς τὴν κλίμακα πύλης ἐσύρθη Ἄλλ' οὔτε ὁ Πύραμος, οὔτε ἡ Θέσθη, οὐδ' αὐτὸς ὁ Κίς, ὁ φοβερός τῆς Νέας Γῆς κύων ἐσαλευσαν. Ἡγέσθη ἡρέμα διὰ νὰ ἴδῃ τίνες ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἀλλόκοτοι κλέπται, οἵτινες ἐξήρχοντο ἀντὶ νὰ εἰσέρχωνται, διὰ μέσου δὲ τῶν κικλιδωτῶν θυρίδων τοῦ δωματίου του εἶδε τὰ ἐξῆς:

Εἶδεν ἕνα ἄνδρα λεπτοφυᾶ, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ὁμοιάζοντα μὲ τὸν Γεώργιον, ἐπὶ τοῦ βραχίονος δὲ αὐτοῦ ἐρειδομένην γυναῖκα περικεκαλυμμένην διὰ πέπλου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Ἐστάθησαν κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ κειμένου ὀπισθεν τοῦ θάμνου τῆς παυλονίας, τῆς οἱ κλώνες ἦσαν ἀνθοσκεπεῖς.

Ἡ νύξ ἦτο ἐξάσιος, χιονώδης. Ἡ σελήνη εἴχαι μὲ τὴν λάμπιν τῆς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων. Αἱ ἀτραποὶ τοῦ κήπου, λευκαὶ ἐκ τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης, ὅπου περιεφέροντο οἱ οὐλότριχες μολοσσοὶ ἐλλοχῶντες τὰς περιῖπταμένας νυκτερίδας, τὰ βαθέα καὶ ἀκίνητα ὕδατα, πάντα ἀπήστραπτον λάμπιν γαληναίαν, ὡσεὶ

ἀντανακλωμένην εἰς ἀργυροῦν κάτοπτρον. Τῆδε κακεῖσε παρὰ τὰς πράσις ἐσπινθηροβόλου πυρολογαπίδες.

Ἰπὸ τὴν σκιὰν τῆς παυλονίας, ἀφανεῖς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ζόφου, ὃν καταλείπει εἰς τὰ περίξ ἢ λίαν φωτεινὴ λάμπις τῆς σελήνης, οἱ δύο περιπατηταὶ ἐμείναν πρὸς στιγμὴν καθήμενοι σιωπηλοί. Αἴφνης ἐφάνησαν ἐν πλήρει φωτὶ καὶ τὸ ζεύγος συνεσφιγμένον, μετ' ἐρωτικῆς χαυνότητος, βραδέως, διῆλθε διὰ τοῦ μεσαναβάθρου καὶ ἐγένετο ἀφαντον ἐντὸς τοῦ κήπου.

— Ἡμουν βέβαιος! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ γηραιὸς Γαρδινόα, ὅστις τοὺς ἀνεγνώρισεν. Ἄλλως τε τίνα ἀνάγκην εἶχε νὰ τοὺς ἀναγνώρισῃ; Ἡ ἀταραξία τῶν κυνῶν, ἡ θεὰ τῆς εἰς ὕπνον βεθυσιμένης οἰκίας, δὲν ἀπεκάλυπτον αὐτῷ σαφέστατα οἶον ἐγκλημα αὔθαδες, ἀτιμώρητον, ἄγνωστον, ἐτελεῖτο εἰς τὰς δενδροστοιχίας τοῦ κήπου του κατὰ πάσαν νύκτα; Ἐν τούτοις ὁ γέρον χωρικὸς σφόδρα ἐχάρη διὰ τὴν ἀνακάλυψίν του. Ἐπανῆλθεν ἄνευ φωτὸς εἰς τὸν κοιτῶνά του καὶ κατεκλίθη γελῶν κατὰ μόνας, εἰς τὸ μικρὸν δὲ δωμάτιον τὸ πλήρες κυνηγετικῶν ὄπλων, ὁπόθεν παρεμόνευσεν αὐτοὺς νομίζων κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κλεπτῶν, αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης ἐφώτιζον μετ' οὐ πολὺ μόνον τὰ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν σειρᾷ κρεμάμενα τουφέκια καὶ τὰ πάσης διαμέτρου φυσίγγια.

Εἶχον ἀνέυρη τὸν ἔρωτά των οἱ δύο ἐρασταὶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς αὐτῆς ἀτραποῦ. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὅπερ εἶχε διέλθη πλήρες διασταγμῶν, ἀορίστων ἀγῶνων, ἀντιστάσεων, ἐφαίνετο ὅτι ὑπῆρξε τρόπον τινὰ προπαρασκευὴ τῆς συναντήσεώς των. Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εὐθὺς ἀφοῦ ὑπέπεσον εἰς τὸ σφάλμα ἐθαύμαζον καὶ ἠπόρουν διατὶ εἶχον βραδύνη ἐπὶ τοσοῦτον. . . . Ὁ Γεώργιος Φρομῶν ἰδίως κατεῖχετο ὑπὸ πάθος ἐξάλλου Ἡπάτα τὴν σύζυγόν του, τὴν καλλιτέραν του φίλην ἠπάτα τὸν Ρίσερ, τὸν συνέταιρόν του, τὸν καθημερινὸν αὐτοῦ πιστὸν σύντροφον.

Ἦτο θαψίλεια, διηνεκὴς ἀνανέωσις ἐλέγχων, ὁ ἔρωσ του ἐζωογονεῖτο ἔτι μᾶλλον ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ σφάλματος. Ἡ Σιδωνία κατέστη ὁ διαρκὴς λογισμὸς του, ἐνόησε δὲ ὅτι ἕως τότε δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν ζωὴν. Αὐτῆς ἀφ' ἑτέρου ὁ ἔρωσ ἦτο πλήρης ματαιοδοξίας καὶ ὀργῆς. Ὅ,τι ἰδίως τὴν ἔτερπεν ἦτο ἡ κατ' αὐτὴν ταπεινώσις τῆς Κλαίρης. Ἄ! ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τῆς ἔλεγεν: « Ὁ σύζυγός σου μὲ ἀγαπᾷ! . . . σὲ προδίδει ἀγαπῶν ἐμέ!.. » πόσον μεγαλειτέρα θὰ ἦτο ἡ ἡδονή της! Ὁ Ρίσερ, κατ' αὐτὴν, ἤξιζε νὰ παθῇ ὅ,τι ἔπαθεν. Κατὰ τὴν χυδαίαν φρασσεολογίαν τῶν ἐργαστηρίων, μὲ τὴν ὁποίαν ἐσκέπτετο ἀκόμη ἂν δὲν τὴν ἐλάλει πλέον, ὁ ταλαίπωρος σύζυγός της ἦτο ἕνας « γέρος » τὸν

ὅποιον ἐπῆρε διὰ τὴν φθάση εἰς τὴν εὐημερίαν. Καὶ ὁ « γέρος » εἶνε προωρισμένος ν' ἀπατάται!

Τὴν ἡμέραν τὸ Σαβινὸν ἀνῆκεν εἰς τὴν Κλαίρην, εἰς τὸ παιδίον, ὅπερ ἠῤῥαξαν ἤδη, ἔτρεχεν ἐγγελά βλέπων τὰ πτηνὰ καὶ τὰ νέφη. Ἡ μήτηρ καὶ τὸ παιδίον εἶχον ὑπὲρ αὐτῶν τὸ φῶς, τὰς ἠλιοφωτιστοὺς δενδροποιχίας. Ἄλλ' αἱ κυαναὶ νύκτες ἀνῆκον εἰς τὴν μοιχείαν, εἰς τὸ ἐγκλημα τὸ ἐλευθέρως ἐγκατεστημένον, τὸ λαλοῦν ταπεινοφώνως, τὸ βαθίζον ἀθορύβως ὑπὸ τὰ κλειστὰ παράθυρα, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ἡ ὑπνώττουσα οἰκία καθίστατο βωθὴ, τυφλή, ἀνεύρισκε τὴν λιθίνην αὐτῆς ἀπάθειαν, ὡς νὰ ἤσχυνετο νὰ βλέπῃ καὶ ν' ἀκούῃ.

Ε'.

Ὁ Σιγισμόνδος Πλανὴς τρέμει διὰ τὸ ταμεῖον.

— Ἀμαζαν, φίλτατε Γεώργιε; . . . Ἀμαζαν δι' ἐμέ; . . . καὶ τί νὰ τὴν κάμω;

— Σὲ διαβεβαίω, φίλτατέ μου Ρίσιερ, ὅτι σοῦ εἶνε ἀπαραίτητος. Καθ' ἐκάστην αἱ σχέσεις μας, αἱ ὑποθέσεις μας ἐπεκτείνονται· τὸ ὄχημα δὲν μᾶς ἀρκεῖ. Ἄλλως τε δὲν εἶνε πρόπον νὰ φαίνεται ὁ εἰς ἕκ τῶν συνεταίρων πάντοτε ἐφ' ἀμάξης καὶ ὁ ἄλλος πεζός. Πίστευσέ με, εἶνε δαπάνη ἀναγκαία, ἥτις θὰ καταλογισθῇ, ἐννοεῖται, εἰς τὰ γενικὰ ἐξοδα τοῦ καταστήματος. Ἐλα, μὴ ἀντιτείνῃς πλέον!

Ἐδέησε νὰ καθυποταχθῇ

Ἐφαίνετο εἰς τὸν Ρίσιερ ὅτι διέπραττε κλοπὴν ἀποδεχόμενος τὴν δι' αὐτὸν ἀνήκουστον πολυτέλειαν τῆς ἀμάξης· ἐν τούτοις ἀπέναντι τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Γεωργίου ἐνέδωκεν ἐπὶ τέλους, λέγων κατ' ἰδίαν:

— Θὰ χαρῆ πολὺ ἡ Σιδωνία!

Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ οὐδόλως ὑπώπτευεν ὅτι αὐτὴ ἡ ἰδία εἶχεν ἐκλέξῃ εἰς τὸ ἀμαξοπηγεῖον Βίνδερ τὸ ὄχημα, ὅπερ ὁ Γεώργιος Φρομὼν ἤθελε νὰ τοῦ προσφέρῃ καὶ τὸ ὅποιον κατελόγιζε δῆθεν εἰς τὰ γενικὰ ἐξοδα τοῦ καταστήματος ὅπως μὴ πτοηθῇ ὁ σύζυγος.

Ὁ καλοκάγαθος Ρίσιερ ἦτο προωρισμένος ν' ἀπατάται δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ζωῆς. Εἰς τὴν ἐμφυτον αὐτοῦ ἐντιμότητα, εἰς τὴν πεποιθήσιν του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ πρὸς τὰ πράγματα, τοῦθ' ὅπερ ἀπετέλει τὴν βᾶσιν τοῦ εἰλικρινοῦς χαρακτῆρός του, προσετίθεντο ἀπὸ τινος ἤδη χρόνου καὶ αἱ ἀνησυχίαι ἃς παρεῖχον αὐτῷ ἡ ἀσχολία περὶ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς ἐκτυπωτικῆς ἐκείνης «μηχανῆς Ρίσιερ» ἥτις ἐμελλε νὰ ἐπενέγκῃ ἀναστάτῳσιν εἰς τὴν βιομηχανίαν τοῦ χρωματιστοῦ χάρτου, ἀντιπροσωπεύουσα κατ'

αὐτὸν τὰ κεφάλαια, ἅτινα ὄφειλε καὶ αὐτὸς νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν συνεταρισμόν. Ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ μικροῦ ἐργαστηρίου του καὶ καταλείπων τὰς ἰχνογραφίας του εἶχε τὸ περίφροντι ἦθος τῶν πολυασχόλων ἀνδρῶν. Διὸ μετ' ἄκρας εὐχαριστήσεως ἀνεύρισκεν εἰσερχόμενος γαλήνιον τὸν οἶκόν του καὶ τὴν σύζυγόν του εὐδιάθετον, πάντοτε κεκαλλωπισμένην καὶ φιλομειδῆ. Μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὴν μεταλλαγὴν, παρετήρει ἐν τούτοις ὅτι ἀπὸ τινος χρόνου ἡ «μικροῦλα» του ἐφέρετο δικφορετικὰ πρὸς αὐτόν. Ἦδη ἐπέτρεπεν αὐτῷ ν' ἀναλάβῃ τινὰς τῶν παλαιῶν του ἔξεων, τὴν καπνοσύριγγα μετὰ τὸ πρόγευμα, ὀλίγον ὕπνον μετὰ τὸ γεῦμα, τὰς συνεντεύξεις του εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον μετὰ τοῦ κ. Σέβη καὶ τοῦ Δελομπέλ. Καὶ τὸ ἐσωτερικόν τῆς οἰκίας εἶχε μεταρρυθμισθῇ καὶ ἐξωραίσθῃ. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἡ πολυτέλεια ἀντικαθίστα τὴν πρόην ἀνετον μετριότητα. Ἀπὸ τῶν εὐκόλων αὐτῆς ἐφευρέσεων τῶν ἀνοηφῶρων κανίστρων ἐντὸς τῆς πορφυροβαφοῦς αἰθούσης τῆς ἡ Σιδωνία βαθμηδὸν ἔφθασεν εἰς τὰς ἄκρας ἀπαιτήσεις τοῦ σαρμου, εἰς τὴν μανίαν τῶν ἀρχαίων ἐπίπλων καὶ τῶν σπανίων φαθεντιανῶν σκευῶν. Ὁ θάλαμος τῆς ἦτο ἐπεστρωμένος διὰ μεταξίνου ὑφάσματος ἀνοικτοῦ κυανοῦ χρώματος καὶ γναφλωτὸς ὡς θήκη τιμαλφῶν κοσμημάτων. Κλειδοκύμβαλον μὲ οὐρὰν ἔκειτο νῦν εἰς τὴν θέσιν τοῦ πρώτου ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἔργον περιωύμου κατασκευαστοῦ, οὐχὶ δὲ δις τῆς ἐβδομάδος ὡς ἄλλοτε, ἀλλὰ καθ' ἐκάστην ἐνεφάνιζετο ἡ διδάσκαλος τῆς φωνητικῆς μουσικῆς κυρία Δόβσων κρατοῦσα εἰς τὴν χειρὰ κύλινδρον μουσικῆς.

Ἦτο περίεργος τύπος ἡ νέα αὐτῆ γυνή, ἀμερικανὴ τὴν καταγωγὴν, ἧς ἡ κόμη ἔχουσα τὸ ὀξινὸν χρῶμα τοῦ λεμονίου διεχωρίζετο ἐπὶ τοῦ προεξέχοντος μετώπου τῆς, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ἤστραπτον ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ ἐκ μετάλλου κυανισθέντος. Ἐπειδὴ ὁ σύζυγός τῆς τὴν ἡμποδίζε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ θεατρικὸν στάδιον, παρέδιδε μαθήματα καὶ ἔψαλλεν εἰς τὰς αἰθούσας, τῆς μεσαιᾶς τάξεως. Ζῶσα διηνεκῶς εἰς τὸν ἐπίπλαστον ἐκείνον κόσμον τῶν μελωδιῶν δι' ἄσμα καὶ κλειδοκύμβαλον εἶχεν ἀποκτήσῃ ἕνεκα τούτου εἰδὸς τι παραφόρου αἰσθηματικότητος. Ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ αἰσθηματικοῦ ἄσματος. Εἰς τὸ στόμα τῆς αἱ λέξεις « ἔρωσ, πάθος » ἐφαίνοντο ἔχουσαι ὀγδοήκοντα συλλαβὰς, μετὰ ταύτην ἐκφρασιν τὰς ἔλεγεν. Ὡ, ἡ ἐκφρασις! Αὐτὸ ἡ μίστρος Δόβσων ἐτίθει ὑπὲρ πάν ἄλλο, εἰς μᾶτην δὲ προσεπάθει νὰ τὸ μεταδώσῃ εἰς τὴν μαθητριάδ τῆς.

Μοῦπανε πῶς 'πανδρεύεσαι

Καὶ στένω νὰ πεθάνω . . .

— Πεθάνω ωωω!! ἔλεγε διακόπτουσα ἡ ἐκφραστικὴ κυρία Δόβσων λιποψυχοῦσα ἐπὶ τοῦ

έβενίνου κλειδοκυμβάλου, και έθνησκε σχεδόν τῶ ὄντι ύφούσα πρὸς τὴν ὀροφὴν τὰ γαλανὰ ὄμματά της και ἀνατρέπουσα παραφόρως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἡ Σιδωνία δὲν κατώρθωνε νὰ τὴν ἀπομιμηθῆ. Οἱ πονηροὶ ὀφθαλμοὶ της, τὸ ἐξογκούμενον ἐκ τοῦ σφρίγους χειλὸς της δὲν ἦσαν κατὰλληλα διὰ τὰς τοιαύτας αἰσθηματικότητας αἰολικῆς κιθάρας. Οἱ ἐπιφθοὶ τοῦ Ὀφφρεμπυχ ἢ τοῦ Ἐρθέ, πλήρεις τόνων ἀπροόπτων, ἐν οἷς τὴν φωνὴν ὑποβοηθεῖ μία κίνησις τῆς κεφαλῆς ἢ μία κίνησις τῆς ὀσφύος θὰ ἤρμοζεν εἰς αὐτὴν κάλλιον. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν περιπαθῆ διδάσκαλόν της. Ἡ φωνὴ της δέ, μολονότι πολλὴν εἶχε κάμη κατάχρησιν αὐτῆς εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς δεσποινίδος Λε Μίρ, ἦτο ἀκόμη νεαρά και ἀρκετὰ εὐχάριστος.

Στερουμένη πολλῶν σχέσεων ἀπέκτησε βαθμὴδὸν και κατ' ὀλίγον φίλην τὴν διδάσκαλόν της εἰς τὴν φωνητικὴν μουσικὴν. Τὴν ἐκράτει εἰς τὸ πρόγευμα, τὴν παρελάμβανε μαζί της εἰς τὰς ἐκδρομὰς της διὰ τοῦ νέου ὄχηματος, τὴν ἠνάγκασε νὰ παρευρίσκηται εἰς τὰς ἀγορὰς της, εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν εἰδῶν τοῦ ἱματισμοῦ και τῶν κοσμημάτων. Τὸ αἰσθηματικὸν και συμπαθὲς ἦθος τῆς κυρίας Δόβσων προὐκαλεῖ τὰς ἐκμυστηρεύσεις. Τ' ἀδιάκοπα αὐτῆς παρὰ-πωνα ἐφαίνοντο οἰονεὶ θέλοντα νὰ προσελκύσωσιν ἕτερα. Ἡ Σιδωνία ὠμίλησε πρὸς αὐτὴν περὶ τοῦ Γεωργίου, περὶ τοῦ ἔρωτός των, ἐλαφρύνουσα τὸ παραπτώμα της διὰ τῆς δῆθεν σκληρότητος τῶν γονέων της, οἵτινες τὴν ὑπάνδρευσαν διὰ τῆς βίας με ἄνδρα πλούσιον, ἀλλὰ πολὺ πρεσβύτερον αὐτῆς. Ἡ κυρία Δόβσων ἐφάνη ἐν τῷ ἄμα εὐδιάθετος νὰ τοὺς συνδράμῃ, ὅχι διότι ἦτο φιλοχρήματος ἢ μικρὰ ἐκείνη γυνή, ἀλλὰ διότι κατεῖχετο ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς περιπαθείας, ὑπὸ τῆς ὀρέξεως τῶν ῥομαντικῶν περιπετειῶν. Δυστυχῆς ἐν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ, σύζυγον ἔχουσα ἕνα ὀδοντοίατρον ὅστις τὴν ἔδερε, ἐθεώρει πάντας τοὺς συζύγους ὡς τέρατα, και ὁ ταλαίπωρος Ἴρσιερ ἰδίως ἐνεποιεῖ αὐτῇ τὴν ἐντύπωσιν φοβεροῦ τυράννου, ἐν ἢ σύζυγός του εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μισῆ και ν' ἀπατᾷ.

Ἡ γυνὴ αὕτη ὑπῆρξε σύντροφος δραστηρία και εἰς ἄκρον χρήσιμος. Δις ἢ τρίς καθ' ἑβδομάδα ἔφερε τὸ εἰσιτήριο θεωρεῖον εἰς τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος, ἢ εἰς τὸ τῶν Ἰταλῶν, εἴτε εἰς τι τῶν μικρῶν ἐκείνων ἀλλ' ἐπιτυχῶς λειτουργοῦντων θεάτρων, εἰς ἃ και ἐπὶ μίαν περίοδον συρρέουσιν ὅλοι οἱ Παρίσιοι. Κατὰ τὴν ιδέαν τοῦ Ἴρσιερ τὰ εἰσιτήρια ταῦτα προήρχοντο ἐκ τῆς κυρίας Δόβσων, ἣτις εἶχεν ὅσα ἤθελεν εἰς τὰ ὀψιὰ θεάτρα. Ὁ ἀτυχῆς οὐδαμῶς ὑπώπτευεν ὅτι τὸ ἐλάχιστον θεωρεῖον κατὰ τὴν πρώτην

παράστασιν ἔργου τιὸς τοῦ συρμοῦ εἶχε στοιχίσῃ ἀπὸ δέκα μέχρι δεκαπέντε λουδοβικεῖων εἰς τὸν συνέταιρόν του. Ἦτο τῇ ἀληθείᾳ πράγμα εὐκολώτατον τὸ ἐξαπατᾶν σύζυγον οἷος αὐτός. Ἡ ἀνεξάντλητος εὐπιστία του παρεδέχετο ἡσυχῶς ὅλα τὰ ψεῦδη· ἄλλως τε ἦτο ὅλως διόλου ἄπειρος τοῦ ἐπιπλάστου κόσμου εἰς ἐν ἢ σύζυγός του ἔρχιζεν ἤδη νὰ γίνηται γνωστή. Οὐδέποτε τὴν συνώδευεν.

Κατὰ τὰς ὀλίγας φορές, καθ' ἃς μικρὸν μετὰ τὸν γάμον του συνώδευσεν αὐτὴν εἰς τὸ θέατρον, εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἐπαισχύντως, ἀρκετὰ ἀπλοϊκῶς ὦν ὥστε νὰ ἀδιαφορῆ περὶ τοῦ κοινοῦ, ἀρκετὰ δὲ βραδύνους ἀφ' ἑτέρου ὥστε νὰ μὴ ἐνδιαφέρηται περὶ τοῦ θεάματος. Διὰ τοῦτο λίαν νηγνωμόνει πρὸς τὴν κυρίαν Δόβσων, ἣτις ἀνεπλήρου αὐτὸν παρὰ τῇ Σιδωνίᾳ. Ἐπραττε τοῦτο τόσον καλοκαγάρως!

Τὴν ἐσπέραν ὅτε ἡ σύζυγός του ἀπήρχετο πάντοτε πολυτελῶς ἐνδεδυμένη, τὴν παρετήρει μετὰ θαυμασμοῦ χωρὶς νὰ ὑποπτεῖ καὶ πόσον ἐστοιχίζον αἱ ἐνδυμασίαι ἐκεῖναι και πρὸ πάντων τίς τὰς ἐπλήρωνεν, ἀπηλλαγμένος δὲ πάσης ὑπονοίας τὴν ἀνέμενε καθήμενος παρὰ τὴν ἐστίαν ἰχνογραφῶν και λέγων μετ' εὐχαριστήσεως: « Πόσον θὰ διασκεδάσῃ! »

Εἰς τὸ ἀνώτερον πάτωμα, ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ Φρομῶν ἡ αὐτὴ διεξήγετο κωμωδία ἀλλὰ με τοὺς ὄρους ἀνεστραμμένους. Ἐνταῦθα ἡ παρὰ-μένουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦτο ἡ σύζυγος. Κατὰ πάσαν ἐσπέραν, ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Σιδωνίας, ὁ πυλὼν ἠνοίγετο πάλιν ὅπως διέλθῃ τὸ ὄχημα τῶν Φρομῶν, μεταφέρων τὸν κύριον εἰς τὴν λέσχην. Τί τὰ θέλετε! αὐταὶ εἶνε αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ἐμπορίου. Εἰς τὴν λέσχην, πέραξ τῆς τραπέζης τοῦ παιγνιδίου συνολογοῦνται και διεξάγονται αἱ σπουδαιόταται τῶν ὑποθέσεων, πρέπει δέ τις νὰ μεταβαίη ἐκεῖ ἐκ φόβου μήπως ζημιώσῃ τὸν ἐμπορικόν του οἶκον.

Ἡ Κλαίρη ἐπίστευεν ἀφελῶς πάντα ταῦτα. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ συζύγου της κατελαμβάνετο πρὸς στιγμὴν ὑπὸ μελαγχολίας Ἐπεθύμει κάλλιον νὰ ἔμενε πλησίον της, ἢ νὰ ἐξήρχετο και αὐτὴ ἐρειδομένη εἰς τὸν βραχίονά του, ὅπως διασκεδάσωιν ὁμοῦ. Ἀλλ' ἡ θεὰ τοῦ παιδίου μινυρομένου πρὸ τοῦ φωτός τῆς ἐστίας και σείοντος τοὺς μικροὺς ῥοδίνοὺς ποδίσκους του ὅτε τὸ ἐξέδυσεν, ταχέως κατεπράυνε τὴν μητέρα. Ἀλλως τε ἡ βραχυσημαντος ἐκείνη λέξις « αἱ ὑποθέσεις » αἵτινες εἶνε ὁ οἰονεὶ ἀποκρυφὸς πολιτικὸς λόγος τῶν ἐμπόρων, συνέτεινεν ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ τὴν καθησυχάζῃ.

(Ἐπετα συνέχεια).